

PAOLO
GIORDANO
Singurătatea
numerelor prime

Traducere din limba italiană
de Cerasela Barbone

POLIROM
2018

Cuprins

Îngerul zăpezii (1983)	9
Principiul lui Arhimede (1984).	23
Pe piele și imediat în spate (1991)	39
Cealaltă cameră (1995)	123
În apă și afară din ea (1998).	137
Focalizare (2003)	205
Ceea ce rămâne (2007)	219
<i>Mulțumiri</i>	326

Când cei doi gemeni erau încă mici și Michela făcea vreo boacănă, cum ar fi să-și dea drumul cu premergătorul de pe trepte sau să-și vâre o boabă de mazăre în nas, iar apoi era nevoie să o duci la Urgențe ca să-i fie extrasă cu pensete speciale, tatăl lor i se adresa mereu lui Mattia, primul care văzuse lumina zilei, și îi spunea că mama avusese uterul prea mic pentru amândoi.

— Cine știe ce ați făcut voi acolo în burtă, spunea. Cred că din cauza loviturilor trase surorii tale, i-ai pricinuit daune serioase.

Pe urmă râdea, chiar dacă nu era nimic de râs. O ridica pe Michela în aer și își îngropa barba între obraji ei moi.

Mattia privea de jos. Râdea și el și lăsa cuvintele tatălui să pătrundă în el prin osmoză, fără să le înțeleagă cu adevărat. Le lăsa să se așeze pe fundul stomacului, să formeze un strat dens și vâscos, ca depunerea vinurilor foarte vechi.

Râsul tatălui se transformase într-un zâmbet forțat când, la un an și trei luni, Michela nu reușea să scoată nici un cuvânt. Nici măcar mama, sau caca, sau nani, sau bau. Strigătele ei dezarticulate se iveau dintr-un loc atât de

solitar și de arid, că tatăl se cutremura de fiecare dată.

La cinci ani și jumătate, o logopedă cu ochelari cu lentile groase puse în fața Michelei un paralelipiped din furnir, cu patru forme diverse decupate – o stea, un cerc, un pătrat și un triunghi – și piesele mici, colorate, ce trebuiau introduse prin golurile corespunzătoare.

Michela se uita la ele, uimită.

— Unde intră steaua, Michela? întrebă logopeda.

Michela își coborî privirea la joc și nu atinse nimic. Doctorița îi puse în mână steaua.

— Unde intră asta, Michela? întrebă.

Michela privea în toate părțile și nicăieri. Își băgă unul dintre cele cinci vârfuri galbene în gură și începu să îl muște. Logopeda îi scoase mâna din gură și repetă întrebarea a treia oară.

— Michela, fă cum îți spune doctorița, fir-ar să fie, bombăni tatăl ei, care nu reușea deloc să stea așezat acolo unde i se spusese.

— Domnule Balossino, vă rog, spuse doctorița, împăciuitoare. Copiilor trebuie să le acordăm răgazul de care au nevoie.

Michela avu răgazul ei. Un minut întreg. Apoi emise un geamăt sfâșietor, care putea să fie atât de bucurie, cât și de disperare, și, fără ezitare, introduse steaua în golul pătratului.

În cazul în care Mattia nu înțelesese deja de unul singur că era ceva în neregulă cu sora lui, se gândiră colegii lui de clasă să-i comunice acest lucru. De exemplu, Simona Volterra care, atunci când profesoara îi spuse Simona,

luna aceasta vei fi colegă de bancă cu Michela, se revoltase încrucișându-și brațele și spusese eu nu vreau să stau lângă aia.

Mattia le lăsase pe Simona și pe profesoară să se certe puțin, apoi spusese doamnă profesoară, pot să stau eu lângă Michela. Toți s-au arătat ușurați: aia, Simona, profesoara. Toți, în afară de Mattia.

Cei doi gemeni stăteau în prima bancă. Michela colora toată ziua cărți cu desene, depășind meticulos contururile și folosind culorile la întâmplare. Pielea copiilor albastră, cerul roșu, copacii galbeni. Lua creionul ca pe un ciocan de bătut carne și apăsa pe foaie, astfel încât rupea câte unul din trei.

Lângă ea, Mattia învăța să citească și să scrie, învăța cele patru operațiuni aritmetice și fusese primul din clasă care știuse să facă împărțiri cu rest. Capul băiatului părea un angrenaj perfect, în același mod misterios în care cel al surorii lui era atât de defectuos.

Uneori, Michela începea să se agite pe scaun și să dea delirant din brațe, ca un fluture de noapte prins într-o cursă. Ochii i se întunecau și profesoara rămânea să o privească, mai speriată decât ea, cu vagă speranță că acea retardată putea într-adevăr să-și ia zborul, odată și odată. Câte unul, în rândurile din spate, râdea, iar altul făcea ssst!

Atunci Mattia se scula în picioare, ridicând scaunul ca să nu scârțâie pe podea, și se ducea în spatele Michelei, care își rotea capul într-o parte și-n cealaltă, dând din brațe atât de rapid, că lui îi era teamă că i se vor desprinde din umeri.

Mattia îi prindea mâinile și, cu delicatețe, îi închidea brațele în jurul pieptului.

— Uite, nu mai ai aripile, îi spunea la ureche.

Michela mai avea nevoie doar de câteva secunde înainte să se oprească din tremurat. Rămânea fixată pe ceva inexistent, câteva clipe, și apoi reîncepea să-și tortureze desenele ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Mattia se așeza din nou la locul lui, cu capul plecat și urechile roșii de stânjeneață, iar profesoara continua cu explicațiile.

Până în clasa a treia, gemenii nu fuseseră invitați la nici o petrecere de ziua de naștere a colegilor lor. Mama își dăduse seama de asta și se gândise să rezolve situația organizând o petrecere pentru ziua lor. La masă, domnul Balossino respinsese propunerea, spunând te rog, Adele, e deja suficient de dureros. Mattia respirase ușurat, iar Michela lăsase să-i cadă furculița pentru a zecea oară. Nu se mai vorbise despre asta.

Apoi, într-o dimineață de ianuarie, Riccardo Pelotti, băiatul roșcovan cu buze groase de babuin, se apropie de banca lui Mattia.

— Uite, mama a spus că poți veni și tu la petrecerea pentru ziua mea de naștere, rosti dintr-o suflare, privind spre tablă.

— Poate să vină și ea? adăugă, arătând-o pe Michela, care netezea cu atenție suprafața băncii, chiar dacă nu era un așternut.

Pe Mattia începuse să-l furnice fața din cauza emoției. Răspunse mulțumesc, dar Riccardo, scăpat de povară, se îndepărtase deja.

Mama gemenilor începu imediat să se agite și îi duse pe amândoi la Benetton să le cumpere

haine noi. Intrară în trei magazine de jucării, dar de fiecare dată Adele nu se arăta prea convinsă.

— Ce gusturi are Riccardo? I-ar plăcea asta? îl întreba pe Mattia, cântărind din ochi ambalajul unui puzzle de o mie cinci sute de piese.

— De unde să știu eu? îi răspundea fiul.

— E un prieten de-al tau, totuși. Ar trebui să știi ce jocuri îi plac.

Mattia se gândi că Riccardo nu era un prieten de-al lui și că n-ar fi reușit să-l explice asta mamei sale. Se mărgini să ridice din umeri.

La final, Adele se hotărî să ia astronava din piese Lego, cutia cea mai mare și mai scumpă din raion.

— Mamă, e prea mult, protestă fiul.

— Ei, haide! Voi sunteți doi. Doar nu vreți să faceți impresie proastă.

Mattia știa foarte bine că ei făceau oricum impresie proastă, cu sau fără Lego. Cu Michela era imposibil altfel. Știa foarte bine că Riccardo îl invitase la acea petrecere numai pentru că ai lui îl obligaseră. Michela ar fi stat tot timpul lipită de el, și-ar fi vărsat sucul de portocale pe ea și apoi ar fi început să scâncească, așa cum făcea mercuru când era obosită.

Pentru prima oară Mattia se gândi că poate era mai bine să stea acasă.

De fapt, nu, se gândi că era mai bine dacă Michela rămânea acasă.

— Mamă, începuseră nesigur.

Adele căuta portofelul în geantă.

— Da?

Mattia trase aer în piept.

— Michela chiar trebuie să vină la petrecere?

Adele încremeni brusc și privi fix în ochii fiului ei. Casierita observa scena cu privirea indiferentă și cu mâna întinsă peste banda rulantă, în așteptarea banilor. Michela amesteca pachetele cu bomboane de pe raft.

Obrajii lui Mattia se încălzira, gata să primească o palmă care nu veni.

— Sigur că da, se mărgini să spună mama lui și nimeni nu mai spuse nimic.

Acasă la Riccardo puteau să se ducă singuri. Erau numai vreo zece minute de mers pe jos. La trei fix, Adele îi împinse pe gemeni afară pe ușă.

— Hai, că întârziți. Amintiți-vă să le mulțumiți părinților lui, spuse. Apoi se întoarse către Mattia.

— Să fii atent la sora ta. Știi că nu poate mânca porcării.

Mattia dădu din cap. Adele îi pupă pe amândoi pe obraji, pe Michela mai mult. Îi aranjă părul sub bentiță și spuse simțiți-vă bine.

De-a lungul străzii spre casa lui Riccardo, gândurile lui Mattia erau ritmate de fâșâitul pieselor de Lego, care se mișcau în cutie ca o mică maree, lovind pereții de carton de o parte și apoi de cealaltă. În spatele lui, la câțiva metri mai încolo, Michela se poticnea ca să țină pasul, târșându-și picioarele pe stratul noroios de frunze lipite de asfalt. Aerul era nemișcat și rece.

Va scăpa toate chipsurile pe jos, se gândi Mattia. Va lua mingea și nu va mai vrea s-o dea nimănui.